

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ (1809)

Κατὰ τὴν διάρκειά μας ἐρευνητικῆς ἀναδιφρήσεως στὴν Βιβλιοθήκη τῆς Ἁγιορειτικῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος - Ρωσικοῦ πρὸς συγκέντρωσιν νεομαρτυρολογικῶν κεμένων (ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Καταλόγου Λάμπρου¹), ὁ ἑλληνομαθὴς βιβλιοθηκᾶριος μοναχὸς π. Ἡλιανὸς λίαν εὐγενῶς μᾶς ὑπέδειξε ἕνα παλαιὸν φάκελλο – τὸν ὁποῖον ἀνέσυρε ἐκ τῆς θέσεως ὅπου ἐναπόκεινται τὰ σπαράγματα χειρογράφων κωδίκων – φέροντα ἀρίθμησι L043528.

Σὲ αὐτὸν τὸν φάκελλον², ἕνας παλαιότερος βιβλιοθηκᾶριος – πιθανῶς ὁ ἑλληνιστὴς Ρῶσσος βιβλιοθηκᾶριος μοναχὸς Ματθαῖος³ – εἶχε ἀναγράψει ρωσιστὶ μὲ παχὺ μολύβι, χρώματος μπλέ, τὰ ἑξῆς: «Μαρτύριον τοῦ ἁγ. νεομάρτυρος Νικήτα στὶς Σέρρες». Ἐντὸς τοῦ ὑπῆρχε ἕνα μονόφυλλον ἔγγραφο καὶ ἕνα τεῦχος 6 φύλλων (τριάδιον). Τὸ δωδεκασέλιδο τεῦχος περιεῖχε πράγματι τὸ μαρτύριον τοῦ Νεομάρτυρος Νικήτα Σερρῶν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιγραφήν τοῦ φακέλλου. Ἄλλὰ γι' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο θὰ γράψουμε, σὺν Θεῷ, ἄλλοῦ. Ἐδῶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὸ ἕτερον μονόφυλλον ἔγγραφο.

¹ Σπ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ, *Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἑλληνικῶν Κωδίκων*, τ. Β', Ἐν Κανταβρυγιά τῆς Ἀγγλίας, 1900.

² Ἐνα μεγάλο φύλλο χαρτιοῦ διπλωμένο κατάλληλα σχηματίζει φάκελλο διαστάσεων 320X220 χιλ. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀναγεγραμμένην ἐπὶ τῆς μᾶς πλευρᾶς τοῦ διεύθυνσι, ποῦ ἀργότερα διεγράφη μὲ τὸ ἴδιο παχὺ μολύβι μπλέ χρώματος ποῦ ἀναφέρεται παρακάτω, κάποτε θὰ περιεῖχε ἐπιστολὴ ἐκ Ρωσίας πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῆς ἐν Ἄθῳ Μονῆς τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος Μακάριον Σούσκιν. Σῶζονται δὲ ἀκέρααι οἱ δύο σφραγίδες, πᾶνω σὲ κόκκινο κερί, ποῦ ἐσφράγιζαν τὴν καταλλίλως διπλωμένην στενὴν πλευρᾶν τοῦ.

³ Περὶ αὐτοῦ βλ. ἐνδεικτικῶς: LORA A. GERD, «Ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ μοναχοῦ Ματθαίου, βιβλιοφύλακα τῆς Ἱ. Μ. Ἁγ. Παντελεήμονος τοῦ Ἁγίου Ὁρους», *Ἁγιον Ὁρος καὶ Λογισύνη, Πρακτικὰ Ἡ Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου Ἁγιορειτικῆς Ἐστίας*, Θεσσαλονίκη 2014, σσ. 373-384.

Πρόκειται περιῦ ἑνὸς ἀπλοῦ φύλλου χαρτιοῦ, δίχως ὑδάτινες γραμμὲς καὶ ὑδατόσημο, διαστάσεων ὕψους 286 καὶ πλάτους 193 χιλ. Φέρει δύο κάθετες καὶ δύο ὀριζόντιες πρὸς τὴν γραφὴν διπλώσεις, ποῦ, σύμφωνα μὲ τὴν τότε συνήθεια, ὅπως ἐδίπλωνε ἐσημάτιζε τὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ φακέλλου ἐπιστολῆς διαστάσεων ὕψους 80 καὶ πλάτους 112 χιλ. Σ' αὐτὴν τὴν ἐπιφάνεια ἐγράφη ἡ διεύθυνσις τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατόπιν ἐσφραγίσθη μὲ κερὶ κοκκίνου χρώματος, ἐλάχιστα ἴχνη τοῦ ὁποῖου ἀκόμη διακρίνονται· ἀφησε ὁμως ἡ ἀποσφράγισις σχετικὴ φθορὰ στὸ χαρτί.

Ἡ διεύθυνσις ἔχει ὡς ἑξῆς⁴:

Τῷ σεβαστῷ μὲ καὶ πατρὶ ἀγίῳ καθηγουμένου
 τοῦ ἱεροῦ κηνοβίῳ ροσκόν κηρίῳ κηρίῳ
 ππ γερασίου ιερομοναχοῦ προσκηνιτωῦ
 δοθίτου
 εἰς ἅγιον ὄρος.

Πρόκειται γὰρ μίαν ἀνώνυμη καὶ ἀχρονολόγητη ἐπιστολή, ἀπευθυνομένη στὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος - Ρωσικοῦ⁵ ἱερομόναχον Γεράσιμον⁶, στὴν ὁποῖαν ἐκτίθενται τὰ ἀφορῶντα στὸ μαρτύριον ἑνὸς ἀγνώ-

⁴ Μεταγράφομε ὡς ἔχει ἀκριβῶς.

⁵ Περὶ τῆς ὀνομασίας *Ρωσικόν* τῆς Ἀθωνικῆς Μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος ἔχουν γραφῆ πολλὰ κατὰ καιροὺς, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὴν γνωστὴ ἐθνοφυλετικὴ διένεξι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρώσων μοναχῶν τῆς Μονῆς. Ἡ σημερινὴ Μονὴ ἐκτίσθη στὴν παράλιο θέσι παλαιοῦ μετοχίου τῆς (ἀρσανᾶ) στὴς ἀρχὲς τοῦ 19^{ου} αἰ. Ἡ παλαιὰ τῆς, ἀθέατη ἐκ τῆς θαλάσσης, θέσι εἶναι ὅπου τὸ *Παλαιομοναστήριον*, στὴν ἐνδοχώρα τῆς Ἀθωνικῆς χερσονήσου. Ἡ νέα Μονὴ ἐπανιδρύθη καὶ ἐκτίσθη, τῆ φροντίδι τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἄθω καὶ μερὶμνη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μὲ τὴς πλούσιες χορηγίαι τοῦ Φαναριώτου Ἡγεμόνος Μολδοβλαχίας Σκαρλάτου Καλλιμάχη, μὲ πρῶτον ἡγούμενον καὶ κοινοβιάρχην τῆς (Αὐγούστου 1803) τὸν ἐνάρετον ἱερομόναχον Σάββα τὸν Πελοποννήσιον († 14 Ἀπριλίου 1821), ποῦ προήρχετο ἐκ τῆς πλῆσιχωροῦ Ξενοφωντικῆς Σκίττειος Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἡ νέα σφραγίδα τῆς Μονῆς ἔφερε κύκλω τῆς τὴν ἐπιγραφὴν: + ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ * ΩΩΕ *

⁶ Ὁ ἡγούμενος Γεράσιμος (1772-1875), κατὰ κόσμον Γεώργιος, κατήγετο ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἐβδομιστὰ (παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος Κρόμιστα) τῆς Δράμας. Σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν ἔγινε ρασοφόρος μοναχὸς (μὲ τὸ ὄνομα Γρηγόριος) στὴν πλῆσιχώρον Μονὴν Παναγίας Εἰκοσφοινίσσης Παργαίου, ὅπου καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεύς. Ἐν ἔτει 1804 πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη ἀρχικῶς στὴν Σκίτι τῆς Ἀγίας Ἄννης, γενόμενος μικρόσχημος (μὲ τὸ ὄνομα Γαβριὴλ). Ἀφοῦ διέμεινε ἐπὶ ἕνα ἔτος στὸ Κουτλουμουσιανὸ Κελλί τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἐγκατεβίωσε ὀριστικῶς στὴν νεότευκτον Μονὴν τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, ὅπου καὶ ἐκάθη μεγαλόσχημος (μὲ τὸ ὄνομα Γεράσιμος) ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου Σάββα, ὁ ὁποῖος λίγο πρὸ τοῦ θανάτου του τὸν ὥρισε διάδοχόν του. Λόγω τῶν ταραχῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἠναγκάσθη, μετὰ τῶν ἄλλων

στου ἀλλαχόθεν νεομάρτυρος, τοῦ ἐν Τυρνάβῳ τῆς Θεσσαλίας μαρτυρήσαντος Γεωργίου⁷.

Ἡ ἐπιστολιμαία αὐτὴ νεομαρτυρολογικὴ μαρτυρία ἐρείδεται σὲ σχετικὴ διήγησι τοῦ ὀγδοικοκταετοῦς παπποῦ τοῦ ἐπιστέλλοντος, ὁ ὁποῖος ἐν ἔτει 1809 – ὁπότε καὶ ἔλαβε χώραν τὸ μαρτύριον τοῦ Γεωργίου – εὕρισκετο στὸν Τύρναβο τῆς Θεσσαλίας. Τὸ ἴδιο ἔτος ἐγκατεστάθη στὴν Λάρισα, πατριδα τοῦ ἀωνύμου συγγραφέως τῆς παρούσης ἐπιστολῆς. Μετὰ παρέλευσιν ἀδήλων ἐτῶν ὁ συγγραφεὺς ἄκουσε ἀπὸ τὸν παπποῦ του νὰ διηγῆται τὸ σχετικὸ γεγονός.

Ὁ χρόνος συγγραφῆς τῆς παρούσης ἐπιστολῆς πρέπει ἀσφαλῶς νὰ τοποθετηθῆ στὰ ἔτη ἡγουμενείας τοῦ Γερασίμου, δηλαδὴ μετὰ 1830 καὶ 1875, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῆ νὰ προσδιορισθῆ ἀκριβέστερα τὸ χρονικὸ πλαίσιο συντάξεώς της. Προδήλιως ὅμως, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ κείμενο, ἔχουν παρέλθει ἱκανὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ παπποῦ τοῦ συγγραφέως. Ὅπως δὲ ἄγνωστος συγγραφεὺς γνωρίζει καλῶς τὸν ἡγούμενον Γεράσιμον καὶ δὲν τὸν προσφωνεῖ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς· ἀρχίζει ἀμέσως τὴν ἐξιστόρησιν, ὡσὰν νὰ τοῦ εἶχε ἀπὸ πρὶν ὑποσχεθῆ προφορικῶς ὅτι θὰ τοῦ ἔστειλε τὴν διήγησι τοῦ μαρτυρίου.

Ὡς μίᾳ μικρᾷ συμβολῇ στὴν νεομαρτυρολογικὴ παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας δημοσιεύουμε ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν. Ἐκρίναμε ὅμως σκόπιμν τὴν διπλῆ δημοσίευσί της: Πρῶτον, κατ' ἀκριβῆ μεταγραφή της ἐκ τοῦ χειρογρά-

πατέρων, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Μονὴν ἐπὶ ἑννέα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔζησε στὴν Ὑδρα καὶ τὴν Πελοπόννησο. Μὲ τὴν ἐπιστροφὴ του στὸ Ἅγιον Ὄρος (1830) ἐξελέγη ἡγούμενος τοῦ Ρωσσικοῦ, ἀλλ' ἡ ἐπίσημη πατριαρχικὴ ἐπικύρωσις τοῦ διορισμοῦ του ἐγένε μετὰ τρία ἔτη (1833) ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίου Α'. Ὁ Γεράσιμος ἦταν αὐτὸς ποῦ ἐπέτρεψε (1839) τὴν ἐγκαταβίωσι καὶ Ρώσσων στὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος – μὲ τὴν σύμφωνη γνώμην τῶν ἐναρέτων καὶ ἐγγραμμάτων Προϊσταμένων τῆς Μονῆς, ἱεροδιακόνου Βενεδίκτου τοῦ Συμαιοῦ καὶ ἀρχιμανδρίτου Προκοπίου Δενδρινοῦ – γεγονός ποῦ τὸν κατηξίωσε διαχρονικῶς στὴν συνείδησι τῆς ρωστικῆς ἀδελφότητος. Διεκρίθη ὡς ἡγούμενος γιὰ τὴν πνευματικότητα καὶ πατριότητά του, τὴν ὁποῖαν ἐπιβεβαιώνουν πολλὰ περιστατικὰ τοῦ βίου του (βλ. *Ρωσικὸν Ἀθωνικὸν Πατερικὸν τοῦ 19-20 αἰῶνα*, ἐκδ. Ἰ. Μ. Ἁγίου Παντελεήμονος, Ἅγιον Ὄρος 2013, σσ. 44-49). Κατὰ τὸν μακαριστὸν Γέροντα Δανιὴλ Κατουνακῶτη «ὁ Καθηγούμενος Γεράσιμος, ἂν καὶ ἦτο ἀκριβέστατος κατὰ τὴν κοινοβιακὴν ἀγωγίην, ἦτο ὅμως ἀγράμματος», διὸ καὶ ἐν τῇ ἀπλότητι του δὲν μπόρεσε νὰ διαβλέψῃ τοὺς κινδύνους τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ, ποῦ ὑπεϊπλθε στὴν διεθνικὴ ἀδελφότητα τῆς Μονῆς (Δανιὴλ μοναχοῦ ἀγιογράφου, *Ἱστορικὴ Μελέτη περὶ τῆς ἀναφύσεως διαφορᾶς ἐν τῇ κατ' Ἄθῳ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος*, Ἐν Πάτραις 1927, σ. 13). Ἐκοιμήθη στὶς 10 Μαΐου 1875. Τὸν διεδέχθη κατόπιν ἐκλογῆς ὁ Ρώσσος ἱερομόναχος Μακάριος Σούσκιν († 1889), ὁπότε καὶ ἡ διοίκησι τῆς Μονῆς πέρασε ὀριστικῶς στὰ ρωσρικὰ χεῖρα.

⁷ Ὁ ἄγνωστος νεομάρτυς Γεώργιος δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὸν γνωστὸν νεομάρτυρα Γεώργιον τὸν ἐκ Ραϊμάνης, ποῦ ἐμαρτύρησε καὶ αὐτὸς στὸν Τύρναβο ἐπὶ Βελῆ Πασᾶ κατὰ τὸ ἔτος 1818, Μαρτίου 5 (πρβ. *Συναξαριστῆς Νεομαρτύρων (1400-1900 μ.Χ.)*, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1984, σ. 339). Βλ. ἐπίσης Δ. ΒΑΛΑΗΣ, «Οἱ διδάσκαλοι τῶν σχολείων τῆς Ραϊμάνης (1764-1836)» ΕΕΘΣΘ 9 (1999), σσ. 36-41.

φου (για λόγους ἐπιστημονικῆς δεοντολογίας) καί, δεύτερον, μὲ ἀποκατάστασι τῆς ὀρθογραφίας καὶ τῆς στίξεως, καθὼς καὶ παραγραφοποίησι τοῦ κειμένου (πρὸς εὐχερεστέρα μελέτη). Ἡ σκυτάλη ἐρεύνης καὶ ὁ περαιτέρω σχολιασμός ἐπὶ τοῦ κειμένου ἐπαφίενται στοὺς μελετητὰς καὶ εἰδήμονας τῆς ἀγιοτόκου Θεσσαλίας...

Κριτικά Σύμβολα:

- / = Ἀλλαγὴ στίχου κειμένου
- || = συμπλήρωσις ὑπὸ τοῦ γραφέως στὸ διάχωρον
- { } = συμπλήρωσις ὑπὸ τοῦ γραφέως στὴν ῥαν
- [] = συμπλήρωσις ἡμετέρα ἐφθαρμένων γραμμιάτων
- < > = προσθήκη ἡμετέρα
- () = ἀνάπτυξις συντομογραφιῶν ἡμετέρα
- () — = διαγραφὴ λέξεως-φράσεως ὑπὸ τοῦ γραφέως

**Μαρτύριον ἀγνώστου Νεομάρτυρος
Γεωργίου τοῦ ἐν Τυρνάβῳ (1809)**

(Ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίου Παντελεήμονος-Ρωσσικοῦ
Ἁγίου Ὁρους.

Τιμῆμα σπαραγμάτων χειρογράφων κωδίκων, φάκελλος L043528)

Α΄

(ἀκριβῆς μεταγραφὴ)

Μονόφυλλον.

286X193 χιλ. Δύο κάθετες καὶ δύο ὀριζόντιες πρὸς τὴν γραφὴν διπλώσεις.

/φ. 1α/

* Εἰς τὰ 1809 ἤλθεν ὁ παλλπούς|| μου ἀπὸ τὴν πατριδα μου ||ῆτις|| εἶναι ἡ λάρσσα ὃ δὲ παπούς μου ἦτον /² 80: ἐτῆς ἄνθρωπος ἀπλούστατος. ὅς τις μάς ἐδιδίθη τὰ ἐξῆς. τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἦτον εἰς τὸν πλν-/β³σίον τῆς λαρήσσης τήρ-ναβον λεγόμενον· οὐ μικρὰ κἀκεῖνη πολιτεία ὑπὲρ τὰς τρεῖς χιλιάδας /⁴ ὀσπίτια με παρὰ ὀλίγα ὀσπίτια τῶν τουκῶν. καὶ ! ἐκεῖ ἦτον πασιὰς ὃ υἶδς τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖνου /⁵ ἀλλῆ πασιὰ, βελὶ πασιὰς λεγόμενος. ἔξω ἀλλπὸ|| αὐτῶν δύο

πολιτιῶν εἶναι χωρία ἑπτὰ ἢ ἑννέα δὲν ἐνθυμοῦ ^{/6} λεγόμενα κισιρλιὰ, μόνον ἀπὸ τούρκους κατοικούμενα, κ(αι) αὐτοὺς ἐπισίμως βαρβάρους· ἐκ τούτων διερχόμενοι ^{/7} τινες τὸν γιτονεύοντα ἐκεῖ καὶ τῶν χριστιανῶν ἐκεῖ κάμπον ἀπαντῶσι ἓνα παιδίον ἕως δεκαπέντε ^{/8} χρόνων· καὶ ἡτὸ|| ἐπέρνωσι εἰς τὰ ἐκεῖ αὐτῶν χωρία αἰχμάλωτον. καὶ δὴ βιαίως τὸ σουντεῦουσι· οἱ γονεῖς τοῦ ^{/9} παιδίου, ἐρευνόντες ἀκριβῶς, ἔμαθον τὴν τοῦ παιδὸς αὐτῶν δυστυχίαν. ἐπῆγα εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ ^{/10} παρατηρήσαντες καιρὸν, τὸ ἐπῆραν ἐκεῖθεν, νὰ τὸ ὑπάγουν εἰς τὴν πατριδα αὐτῶν φοβούμενοι ^{/11} τοὺς βαρβάρους τούρκους γίτονας. ἂν μὴ μαθόντες ὑπάγουν καὶ καύσουν ὅλως τὸ χωρίον αὐτῶν, εὔρον ^{/12} εὐλογον, νὰ ὑπάγουν τὸ παιδίον εἰς τὸν τήρναβον, ὅπου ἦτον πασιὰς ἀρβανίτης, ὅτι τὸ γένος ἐκεῖ-^{/13}νο εἶναι εἰς τοὺς χριστιανούς πολλὰ ἐλεήμιονον καὶ διαφθενταί, εἰς δὲ τοὺς ὀσμανλίδας πάντα ^{/14} ἀντιφερόμενοι κ(αι) δυσάρεστοι. ὄθεν, καὶ τὸ ἐδέχθη ἡὸ πασιὰς|| καὶ ἐβουλήθη κ(αι) ἠθέλησε, νὰ τὸ διαφθεντεύσῃ ἂν ^{/15} δυνηθῇ. ὄθεν ἐκεῖνοι ὡς τὸ ἔχασαν ἔφεραν τὸν ἡκόλλισμον ἄνω κ(αι) κάτω, κ(αι) μαθόντες ἡὸτι εἰνα|| εἰς τὸν τήρνα-^{/16}βον ἔτρεξαν ὡς λέοντες ὀριόμενοι εὔρον ὅμως τὸν βελιπασιὰν κραταιὸν διαφθεντὴν ὅς τις ^{/17} καὶ ἀτίμως τοὺς ἀπεδίωξεν ὡς βαρβαρικῶς καὶ τυρανικῶς πειράζουσαν τὸν βασικὸν ῥαγιάν, ὄθεν ^{/18} πηγένοντες ὀπίσω ἀσίκωσαν ὅλων τῶν χωρίων ὅλην τὴν ~~ἐν νομισμῶν~~ τὴν βαρβονομικὴν συμμορῖ-^{/19}αν, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ παλατιὸν μὲ ὅλην τὴν βαρβαρικὴν αὐτῶν μανίαν, ἢ νὰ τοῦ τῶν δόση ἡ|| νὰ ὑπά-^{/20}γουν ὀμοθυμαδὸν εἰς τὸν σουλτάνον νὰ τὸν προδόσουν ὡς προδότην τῆς βαρβαροθηρσκειᾶς των, ἡαὐτὸς|| ὡς φρόνη-^{/21}μος τι κάμνει; φυλάττει καὶ τὸ ἀξιοπρεπὲς τῆς ἀξίας του καὶ τὴν ἀσφαλειὰν του ἀπὸ τῆς ἐνδεχομένης βα-^{/22}σιλικῆς καταυτοῦ ὀργῆς καὶ τὸν μάρτυρα ἀπὸ τῆς ἐνδεχομένης ἀπόλιας τῆς ψυχῆς. τοὺς λέγει ἐγὼ τὰς ^{/23} ἀνώπιτους ἀπειλὰς ὑμῶν δὲν τοὺς φοβοῦμαι, ἐδὼ εἶναι δικαστήριον βασιλικόν. ἂς κριθῇ εἰς τὸ βασιλικὸν ^{/24} κριτήριον κ(αι) ὅταν εὔρεθῇ κ(αι) ἦλθε μόνος ἡτου|| νὰ γένη μουσλιμάνος δικαίως ἐπάρετέ τον ἢ δὲ καὶ ὁ-^{/25}μολογεῖ τὴν πί[στ]ην του ἐδὼ ἐμπροσθέν μου ὅτι σὰς προστάζει ὁ νόμος σας κάμετε· ὄθεν ἐρωτῶμεν^{/26}ος ὁ νέος ἐφών[α]ξεν ὅτι ἐγὼ χριστιανὸς ἐγεννήθην κ(αι) χριστιανὸς θέλω νὰ ἀπεθάνω οἱ δὲ τοῦ ἐπρό-^{/27}βανον τὴν π[ε]ριτομίν. κ(αι) ἐκεῖνος ὅταν ἐγὼ ἡμῖν εἰς τὰς χεῖρας σας (ἦτον εἰς τὰς χεῖρας) τί δυσκο-^{/28}λία ἦτον εἰς ἐσὰς ἢ τὴν φύσιν|| μου ἢ τὴν κεφαλὴν μου νὰ κόψετε· τοῦτο ἐκεῖνοι ἀκουσουςαντες τόσον ^{/29} ἡγριώθησαν ὡστε κ(αι) ὁ πασιὰς τοὺς εφοβήθη· μὴ τύχη καὶ κάμουν τὸ μελετώμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν ^{/30} κίνη||μα των|| καὶ γυλλί||ζει τὸν λόγον τροπολογικώτερα κ(αι) τοὺς λέγει. αἰ : νὰ τὸ παιδὶ ὅπου θεληματικῶς δὲν ἦλ-^{/31}θεν ὡς ἐσεῖς ψεύδεσθε τί εἰς τὸν νόμον σας γράφει· ὁ νόμος

γράφει ὅτι ὅποιος εἰς τὸ βασιλικὸν ^{/32} κριτήριον καταφρονεῖ καὶ ὑβρίζει τὴν πίστιν μας νὰ τὸν καίωμεν καὶ ἔτζει πέρονετε εἰς τὸν λεμὸν ^{/33} ἄνθρωπον Ἰτουὺς λε ο πασιᾶς||. να εἶπον ἐκεῖνοι. τότε ὁ ἴδιος πασιᾶς τοῦ λέγει ῥωμαῖκα ἄντε μωρὲ γεώργη ^{/34} ἔτζει σοῦ ἦτον γραμένον νὰ γένης ἡμάρτυρας|| νὰ πάγης μωρὲ ἡμεῖ|| τὸν ἀγιόν σας γεώργη. ὁμοίως καὶ ^{/35} τοῦ πασιᾶ οἱ ἄλβανῖται ὅπου τὸν ὑπάγεναν ἡεῖς τὴν|| πυρκαϊᾶν οὕτω τὸν ἐπαραθάρουν ὥστε ὁ-^{/36}που ὦ τοῦ θαύματος δὲν εχρηάσθη ἄλλην συμβουλήν καὶ παρακινήσιν πνευματικῶν ἡῖ|| χριστιανῶν, ὅθεν ^{/37} ἔξωθε ἡπῆς|| πολιτείας ἐκεῖνης εἶναι ἕνας ποταμὸς τὸν χεμόνα δὲν λείπει νὰ τρέχη ὀλιγον νερὸν τὸ καλο-^{/38}καίροι ὅταν βρέχει κατευάζη πολλὴ καὶ διαποῦτο τὸ ὀνομάζουον ξηραῖ οἱ ἐντόπιοι. ἐκεῖ λοιπὸν ^{/39} εἰς τὸν τὸν ξηροποταμὸν ἔμπηξαν ἐν στύλον ἐσύνξαν πλῆθος φρυγᾶνων ὅπου ἔχει ἐκεῖ καὶ ^{/40} ξῖλα ὡσαύτως καὶ τοῦ ἐρωτήσαν ἐκεῖ οἱ ἄπιστοι ἀπὸ τὰ δύο ἡῖ|| ἔρχεσε μὲ ἡμᾶς ἡ ὑπάγεις εἰς τὸν στῦλο ^{/41} ἐφώναξε μὲ μεγάλην Π {Π ἡφωνῖν|| τὸ χριστιανὸς εἶμα} ⁸ καὶ ὑβρίσας τὴν θρησκείαν ἡαυτῶν|| ἐπῆγε ἡσπάσθη τὸν στῦλον κ(αἰ) εὐθύς ἐκεῖνοι ἡδείσαντες αὐτὸν|| ἔδω-^{/42}καν φωτίαν εἰς τὰ φρούνα ὅπου ὑποῦτο ἡ φλώξ ὡς εἰς τῆς βαβλῶνος τὴν κάμινον καὶ ἐστέκετο ^{/43} τριῶν φυλῶν τὰ πλῆθη ἐκεῖ. οἱ ἐχθροὶ του καὶ ἄλβανῖται τοῦροκοὶ τοῦ πασιᾶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ χριστοῦ ^{/44} τοῦ μάρτυρος χριστιανοὶ. εἰς δόξαν οὖν τοῦ Μάρτυρος κ(αἰ) εἰς παρηγορίαν ἡκαῖ|| χαρμονὴν τῶν ἐκεῖ εὐ-^{/45}ρεθέντων χριστιανῶν. καὶ εἰς ἐντροπὴν καὶ αἰώνιον αἰσχύνην τῶν ἀσεβῶν ἔγινεν ἕνα ^{/46} θαῦμα χαριέστατον ὁ μάρτυς εἶ||χεῖ μαλία μακρυὰ καὶ πολλὰ καὶ ἡ φλώξ ἐνώ δὲν τοῦ ἔγγι-^{/47}ξε καθόλου. (ἡ φλώξ) ἀναβαίνου εἰς τὸ πος τὰ μαλία τοῦ μάρτυρος τὰ συναύψου εἰς τὸ ὑψος ὥστε ^{/48} οἱ πιστοὶ σκιρτῶντες ἐδόξαζον τόν. ᾧ πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

/φ. 1β/ Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐπιστολῆς:

Τῷ σεβαστῷ μὲ καὶ πατρὶ ἀγίῳ καθηγουμένου
του ἱεροῦ κηνοβίῳ ροσκόν κηρίῳ κηρίῳ
ππ γερασίμου ἱερομοναχοῦ προσκηνιτωσ
δοθίτου
εἰς ἅγιον ὄρος.

⁸ Διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ ὁ συγγραφεὺς παραπέμπει στὴν συμπλήρωσί του στὴν κάτω ἀριστερὰ ῥαν τοῦ ἐγγράφου.

Β΄

(Αποκατεστημένον κείμενον)

/φ. 1α/

* Εἰς τὰ 1809 ἦλθεν ὁ παππούς μου ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἥτις εἶναι ἡ Λάρ<ι>σα. Ὁ δὲ παππούς μου ἦτον 80ετῆς ἄνθρωπος ἀπλούστατος, ὅστις μᾶς ἐδιη<γί>θη τὰ ἑξῆς:

Τὸν χρόνον ἐκείνον ἦτον εἰς τὸν πλησίον τῆς Λαρίσης Τύρναβον λεγόμενον. Οὐ μικρὰ κἀκείνη πολιτεία ὑπὲρ τὰς τρεῖς χιλιάδας ὀσπίτια μὲ παρὰ ὀλίγα ὀσπίτια τῶν Του<ρ>κῶν. Καὶ ἐκεῖ ἦτον Πασιᾶς ὁ υἱὸς τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου Ἀλῆ Πασᾶ, Βελῆ Πασιᾶς λεγόμενος. Ἐξω ἀπὸ αὐτῶν <τῶν> δύο πολιτειῶν εἶναι χωρία ἑπτὰ ἢ ἑννέα, δὲν ἐνθυμοῦ<μαι>, λεγόμενα Κισιρλιά, μόνον ἀπὸ Τούρκους κατοκούμενα, καὶ αὐτοὺς ἐπισίμως βαρβάρους.

Ἐκ τούτων διερχόμενοι τινες τὸν γειτονεύοντα ἐκεῖ καὶ τῶν Χριστιανῶν ἐκεῖ κάμπιον ἀπαντῶσι ἓνα παιδίον ἕως δεκαπέντε χρόνων, καὶ τὸ ἐπαίρνωσι εἰς τὰ ἐκεῖ αὐτῶν χωρία αἰχμάλωτον, καὶ δὴ βιαίως τὸ σουντεύουσι. Οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου ἐρευνῶντες ἀκριβῶς, ἔμαθον τὴν τοῦ παιδὸς αὐτῶν δυστυχίαν. Ἐπῆγα<ν> εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καί, παρατηρήσαντες καιρὸν, τὸ ἐπῆραν ἐκείθεν, νὰ τὸ ὑπάγουν εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν. Φοβούμενοι τοὺς βαρβάρους Τούρκους γείτονας, ἂν μὴ μαθόντες ὑπάγουν καὶ καύσουν ὅλως τὸ χωρίον αὐτῶν, εὔρον εὔλογον νὰ ὑπάγουν τὸ παιδίον εἰς τὸν Τύρναβον, ὅπου ἦτον Πασιᾶς Ἀρβανίτης - ὅτι τὸ γένος ἐκεῖνο εἶναι εἰς τοὺς Χριστιανοὺς πολλὰ ἐλεήμιον καὶ διαυθενταί, εἰς δὲ τοὺς Ὀσμανλίδας πάντα ἀντιφερόμενοι καὶ δυσάρεστοι.

Ὅθεν καὶ τὸ ἐδέχθη ὁ Πασιᾶς καὶ ἐβουλήθη καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ διαυθεντεύσῃ, ἂν δυνηθῇ. Ὅθεν ἐκεῖνοι, ὡς τὸ ἔχασαν, ἔφεραν τὸν κόσμον ἄνω καὶ κάτω. Καὶ μαθόντες ὅτι εἶναι εἰς τὸν Τύρναβον ἔτρεξαν ὡς λέοντες ὠρνούμενοι. Εὔρον ὁμῶς τὸν Βεληπασιᾶν κραταῖον διαυθεντίν, ὅστις καὶ ἀτίμως τοὺς ἀπεδίωξεν ὡς βαρβαρικῶς καὶ τυραννικῶς πειράζουσαν τὸν βασι<λι>κὸν ῥαγιαῖν.

Ὅθεν πηγαίνοντες ὀπίσω ἀσίκωσαν ὅλων τῶν χωρίων ὅλην τὴν βαρβ<αρ>ονομικὴν συμμορίαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ παλάτιον μὲ ὅλην τὴν βαρβαρικὴν αὐτῶν μανίαν, ἢ νὰ τοῦ<ς> τὸν δώσῃ ἢ νὰ ὑπάγουν ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸν Σουλτᾶνον νὰ τὸν προδώσουν ὡς προδότιν τῆς βαρβαροθηρσκειᾶς των. Αὐτὸς ὡς φρόνιμος τί κάμνει; Φυλάττει καὶ τὸ ἀξιοπρεπὲς τῆς ἀξίας του καὶ τὴν ἀσφάλειάν του ἀπὸ τῆς ἐνδεχομένης βασιλικῆς κατ' αὐτοῦ ὀργῆς καὶ τὸν

Handwritten text, likely a testimony or confession, written in Greek. The text is dense and covers most of the page. There are some faint markings and a small, illegible stamp or signature in the center-right area.

Μάρτυρα ἀπὸ τὴν ἐνδεχομένην ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς. Τοὺς λέγει· «Ἐγὼ τὰς ἀνοήτους ἀπειλὰς ὑμῶν δὲν τὰς φοβοῦμαι. Ἐδῶ εἶναι δικαστήριον βασιλικόν. Ἴς κριθῆ εἰς τὸ βασιλικὸν κριτήριον καί, ὅταν εὐρεθῆ καὶ ἦλθε μόνος του νὰ γένη Μουσ<ου>λαμᾶνος, δικαίως ἐπάρετέ τον. Ἡ δὲ καὶ ὁμολογεῖ τὴν πίστιν του ἐδῶ ἔμπροσθέν μου, ὅ,τι σᾶς προστάζει ὁ νόμος σας κάμετε».

Ὅθεν, ἐρωτώμενος ὁ νέος, ἐφώνησεν ὅτι «ἐγὼ Χριστιανὸς ἐγεννήθην καὶ Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀπεθάνω». Οἱ δὲ τοῦ ἐπρόβανον τὴν περιτομίν. Καὶ ἐκεῖνος· «Ὅταν ἐγὼ ἤμην εἰς τὰς χεῖρας σας, τί δυσκολία ἦτον εἰς ἐσᾶς ἢ τὴν φύσιν μου ἢ τὴν κεφαλίν μου νὰ κόψετε;». Τοῦτο ἐκεῖνοι ἀκούσαντες τόσον ἠγριώθησαν, ὥστε καὶ ὁ Πασιᾶς τοὺς ἐφοβήθη, μὴ τύχη καὶ κάμουν τὸ μελετώμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν κίνημά των. Καὶ γυρίζει τὸν λόγον τροπολογικώτερα καὶ τοὺς λέγει· «Αἶ, νὰ τὸ παιδί, ὅπου θεληματικῶς δὲν ἦλθεν ὡς ἐσεῖς ψεύδεσθε. Τί εἰς τὸν νόμον σας γράφει;». «Ὁ νόμος γράφει ὅτι, ὅποιος εἰς τὸ βασιλικὸν κριτήριον καταφρονεῖ καὶ ὑβρίζει τὴν πίστιν μας, νὰ τὸν καίωμεν». «Καὶ ἔττι παίρνετε εἰς τὸν λαμῶν ἀνθρωπον», τοὺς λέ<γει> ὁ Πασιᾶς. «Ναί», εἶπον ἐκεῖνοι.

Τότε ὁ ἴδιος Πασιᾶς τοῦ λέγει ῥωμαῖκα· «Ἄντε, μωρὲ Γεώργη! Ἐττι σοῦ ἦτον γραμμένον, νὰ γένης Μάρτυρας, νὰ ἴπᾶγης, μωρέ, μὲ τὸν ἅγιόν σας Γεώργη». Ὅμοίως καὶ τοῦ Πασιᾶ οἱ Ἀλβανῖται, ὅπου τὸν ὑπάγεναν εἰς τὴν πυρκαϊάν, οὕτω τὸν ἐπαραθάρρυναν, ὥστε ὅπου, ὦ τοῦ θαύματος, δὲν ἐχρειάσθη ἄλλην συμβουλὴν καὶ παρακίνησιν Πνευ<μα>τικῶν ἢ Χριστιανῶν.

Ὅθεν ἔξωθεν τῆς πολιτείας ἐκεῖνης εἶναι ἕνας ποταμὸς· τὸν χεμῶνα δὲν λείπει νὰ τρέχη ὀλίγον νερόν, τὸ καλοκαίρι ὅταν βρέχη κατευάζει πολὺ καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὀνομάζουν Ξηραὶ οἱ ἐντόπιοι. Ἐκεῖ λοιπόν, εἰς <αὐ>τὸν τὸν ξηροποταμὸν ἔμπηξαν ἔν<α> στύλον, ἐσύν<α>ξαν πλῆθος φρυγάνων, ὅπου ἔχει ἐκεῖ, καὶ ξύλα ὡσαύτως καὶ τοῦ ἐρωτῆσαν ἐκεῖ οἱ ἄπιστοι· «Ἄπὸ τὰ δύο· ἢ ἔρχεσαι μὲ ἡμᾶς ἢ ὑπάγεις εἰς τὸν στύλο<ν>». Ἐφώνησε μὲ μεγάλην φωνὴν τό· «Χριστιανὸς εἶμαι»· καὶ ὑβρίσας τὴν θρησκείαν αὐτῶν ἐπίγη ἡσπιάσθη τὸν στύλον καὶ εὐθύς ἐκεῖνοι, δῆσαντες αὐτόν, ἔδωκαν φωτίαν εἰς τὰ φρύ<γα>να, ὅπου ὑποῦτο ἢ φλόξ ὡς εἰς τῆς Βαβ<ου>λώνος τὴν κάμινον. Καὶ ἐστέκετο τριῶν φυλῶν τὰ πλῆθη ἐκεῖ· οἱ ἐχθροὶ του καὶ Ἀλβανῖται Τοῦρκοι τοῦ Πασιᾶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ τοῦ Μάρτυρος Χριστιανοί.

Εἰς δόξαν οἶν τοῦ Μάρτυρος καὶ εἰς παρηγορίαν καὶ χαρμονὴν τῶν ἐκεῖσε εὐρεθέντων Χριστιανῶν, καὶ εἰς ἐντροπὴν καὶ αἰώνιον αἰσχύνην τῶν ἀσεβῶν ἔγινεν ἕνα θαῦμα χαριέστατον· ὁ Μάρτυς εἶχε μαλλία μακρὰ καὶ πολλὰ· καὶ ἢ φλόξ ἐνῶ δὲν τοῦ ἐγγίξε καθόλου, ἀναβαίνου<σα> εἰς τὸ <ῦ>πος τὰ μαλλία

τοῦ Μάρτυρος τὰ συνα<ν>ύψου εἰς τὸ ὕψος, ὥστε οἱ πιστοὶ σκιρτῶντες ἐδόξα-
ζον τὸν <Θεόν>· ἜϞ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

/φ. 1β/ Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐπιστολῆς:

Τῷ σεβαστῷ μοι καὶ πατρὶ ἀγίῳ καθηγουμένῳ
τοῦ ἱεροῦ κοινοβίου Ρωσικὸν κυρίῳ κυρίῳ
παπα Γερασίμῳ Ἱερομονάχῳ, προσκυνητικῶς δοθῆτω.
Εἰς Ἅγιον Ὅρος.

Ἵμνολογικὸν ἐπίμετρον

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ'. *Θείας πίστεως.*

Μάρτυς γέγονας * σὺ τοῦ Κυρίου *
ὀλοκαύτωμα * πυρὸς ἐν στύλῳ *
ἀνδρειοφρόνως αὐτὸν ἀσπασάμενος *
καὶ παρησιᾷ Χριστὸν ὡμολόγησας *
Ἄγαρηνῶν πᾶσαν πλάνην κατήσχυνας. *
Νῦν κραταίωσον * πιστῶν Θεσσαλῶν τὸ πλήρωμα *
Γεώργιε Μαρτύρων Νέων καύχημα.

Κοντάκιον

Ἦχος γ'. *Τὴν ὠραιότητα.*

Πῶς ἀνδρικότατα * τὸ πῦρ ὑπέμεινας! *
Βασάνου στύλον σου * πῶς κατεφίλησας! *
Ὅτι ἠγάπησας Χριστὸν Νυμφίον μακρότατα. *
Νεώτατος ἐπάλαισας * καὶ ἐξόχως ἠρίστευσας. *
ὄθεν καὶ ἐδόξασας * τοῦ Χριστοῦ σου τὸ ὄνομα. *
Αὐτοῦ ἡμῖν τὸν πόθον, Γεώργιε, *
ὑπάναγον νῦν τοῖς τιμῶσι σε. *

Μεγαλυνάρια

Σὺ τῆς Θεσσαλίας τερπνὸς βλαστὸς
καὶ Τυρνάβου χώραν ἀγίας μαρτυρικῶς
πάντων τὰς καρδίας, τῶν σὲ τιμώντων πόθῳ,
ἀνάνημον ἐνθέως, Μάρτυς Γεώργιε.

Ἄψον ταῖς καρδίαις σῶν ὑμνητῶν,
νέε παιδομάρτυς, φῶς καὶ πῦρ τὸ ἐρωτικόν,
ἅπερ ἤγαγόν σε Χριστὸν ὁμολογῆσαι
πιστόν τε ἀναδείξει Μάρτυν Γεώργιε.

Πάσχων πάθος πάλαι ὑπὲρ Χριστοῦ
πυρὶ κατεφλέχθης ἠφανίσθης σωματικῶς·
λάμπεις ὡς φωσφόρος νῦν ἐν τῷ Παραδείσῳ
ψυχῆς ἀθίκτου, Μάκαρ, τῆ ὠραιότητι.